

N:o 150.

Af Herr F. V. Åman: Om förändring i villkoren för de lån, som utgifvits till bolaget för Wessman-Barkens jernväg inom Kopparbergs län.

Till det bolag, som bildat sig för anläggandet af en jernväg emellan sjöarne Wessman i Grangärdes socken och Barken i Norrbärkes, inom Kopparbergs län, hafva Rikets Ständer dels vid 1853—1854 årens riksdag beviljat ett lån å 133,333 riksdaler 16 skillingar banko, dervid Rikets Ständer fästat förbindelse för bolaget att, sedan jernvägsarbetet blifvit färdigt, återbetala beloppet genom erläggande, före hvarje års slut, af fem procent utaf hela den utbekomna lånesumman, deraf tre procent skulle utgöra ränta å det obetalade kapitalet och återstoden afbetalning, dels ock vid 1856—1858 årens riksdag ett ytterligare lån å 200,000 riksdaler riksmünt att återbetalas genom erläggande, före hvarje års slut, af sex procent af hela det undfångna lånet, dervid fyra procent skulle beräknas såsom ränta samt återstoden utgöra afbetalning.

Under de åtta år som numera förflutit, sedan jernvägen öppnades för allmänheten, har bolaget vederbörligen betalat såväl förfallna räntor som amorteringsbelopp, med undantag allenast af ett mindre för år 1867 förfallet belopp, som dock inom kort skall warda inbetaladt. För bestridande af sistnämnda 1867 års inbetalningar har bolagets direktion måst upplåna penningar, hvilka utgöra bolagets enda skuld, förutom ofvannämnda statslån. Till denna skuldsättning har bolaget drifvits, icke till följd af några under året utförda kostsamma företag, utan derigenom att bolagets inkomster under året varit otillräckliga och icke uppgått till eller ens närmast sig det föregående årets. Detta har åter haft sin grund, dels deri att bolaget, som å jernvägen *hufvudsakligen* fraktar malm och jerneffekter samt spannmål, icke kunnat undgå ett menligt inflytande af den tryckta konjunkturen, hvori jernstillverkningen under året 1867 befunnit sig, dels ock i den ofördelaktiga ställning, hvori allmänna rörelsen under året varit fjettrad, hvaraf följt, att beloppet af fraktade jerneffekter och malm, som å jernvägen befordras för *utförsel från* orten, under året varit lägre än tillförone, och att beloppet af spannmål och andra varor, som, för att *införas till* orten, fraktas å jernvägen, varit betydligt mindre än förut, hvartill orsaken varit, att de flesta trafikanter snart sagdt helt och hållet saknat

medel för uppköp af denna dyra vara i större parti, än som behöfts för dagen, då de deremot tillförene under gynnsamma ekonomiska förhållanden plägat på hösten, på en gång, förskaffa sig hela vinterbehovet, som då fraktats på jernvägen. Af dessa missgynnande förhållanden har bolaget blifvit försatt i den ställning, att det ser sig vara ur stånd att under de nästföljande åren till fullo fullgöra sina förbindelser till Staten med afseende å ofvannämnda lån.

Å bolagets vägnar finner jag mig alltså föranlåten värdsamt anhålla, det Riksdagen måtte uti de angående lånen fastställda betalningsvilkor medgifva bolaget den lindring, att, under det bolaget i stadgad ordning inbetalar alla räntor å lånen, bolaget deremot för åren 1868, 1869 och 1870 erhåller uppskof med inbetalningen af de under dessa år förfallande amorteringsbelopp, utgörande, beträffande det först beviljade statslånet, för år 1868 5,219 riksdaler 9 öre, för 1869 5,375 riksdaler 67 öre och för år 1870 5,536 riksdaler 94 öre samt, beträffande det sednare statslånet, för år 1868 5,693 riksdaler 25 öre, för 1869 5,920 riksdaler 98 öre och för år 1870 6,157 riksdaler 82 öre, eller, med andra ord, att bolagets amorteringsskyldighet skulle få hvila under dessa tre år och först med år 1871 åter inträda.

Stockholm den 25 Januari 1868.

F. V. Aman.

N:o 151.

Af Herr Anders Jonsson från Wermlands län: Om öfverflyttande på landstingen af stängselskyldighetens ordnande.

Få nyare lagförändringar hafva med skäl blifvit mera klandrade än den nuvarande stängselförordningen om egors fredande, ty utom det att nämnda förordning är på flera ställen otydlig, samt lemnar vilkor som icke äro fyllda, såsom till exempel hvad angår de såkallade gatesgårdarne för driftgator m. m., synes det ligga utom möjligheten att stifta en allmän lag, som är passande öfver hela Riket, ty hvad som passar på slättbygden och uti de skoglösa delarne af Riket passar icke uti skogsbygden, der egorna ligga spridda ofta på flera ställen uti skogsriket, till och med uti ett län kan detta vara förhållandet. Vid sednare ständsriksdagarne väcktes många motioner om ändring, och vid 1865 års riksdag, då